

Φιλαναγνωσία!!!

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Φέτος, στο μάθημα της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας, μελετήσαμε το κείμενο « Γραφείον Ευρέσεως Εργασίας» του συγγραφέα Μένη Κουμανταρέα. Ο λόγος επιλογής αυτού του κειμένου ήταν διπλός. Αφενός η ανεργία των νέων είναι ένα σύγχρονο, υπαρκτό κοινωνικό πρόβλημα, που έχει λάβει γιγαντιαίες διαστάσεις κι αφετέρου με αφορμή τη δολοφονία του Μένη Κουμανταρέα θελήσαμε να αποδώσουμε φόρο τιμής σε αυτό το σημαντικό Νεοέλληνα πεζογράφο.

Περίληψη

Ο νεαρός Αναστάσης ξεκινά κεφάτος από το σπίτι του για το γραφείο ευρέσεως εργασίας . Στον δρόμο ο ενθουσιασμός του από την προοπτική να βρει δουλειά τον κάνει να βλέπει τα πάντα γύρω του πιο ωραία , πιο καθαρά, και πιο λαμπερά από άλλες φορές. Στη διαδρομή με το λεωφορείο την προσοχή του τραβά ένα παιδί που τρέχει και πιάνεται από τον προφυλακτήρα. Στη συνέχεια , φτάνοντας στον προορισμό του, έρχεται αντιμέτωπος με την παγερή και αδιάφορη απέναντί του δακτυλογράφο, που ειδοποιεί τον διευθυντή και ζητά από τον Αναστάση να περιμένει. Η αναμονή μέσα στο πνιγηρό γραφείο , με τον θόρυβο της γραφομηχανής να γίνεται ανυπόφορος γι' αυτόν , του προκαλεί κρίση πανικού. Έτσι, κάποια στιγμή, έτοιμος να καταρρεύσει, ορμά στην πόρτα και φεύγει τρέχοντας.

Σας παραθέτουμε μια δική μας συνέχεια στο απόσπασμα.

.....Κατέβηκε τις σκάλες σχεδόν τρέχοντας σαν θηριό κυνηγημένο, που από ένστικτο ορμάει να λευτερωθεί, να λυτρωθεί, να σπάσει τα δεσμά του. Σαν έφτασε στο ισόγειο, στάθηκε όρθιος, πατώντας γερά στα πόδια, όμοιος μ' άλογο αφηνιασμένο. Στάθηκε... Περίμενε... Κοίταξε γύρω του και πήρε μια βαθιά ανάσα που γέμισε τα πνευμόνια του μ' οξυγόνο. Ήθελε ν' αναπνεύσει, να νιώσει τον αγέρα να τον χτυπά κατά πρόσωπο. Ήθελε να συγκεντρώσει το μυαλό και την ψυχή του, να συνέλθει από την δίνη που τον είχε κυριεύσει.

Σαν κατάφερε να ηρεμήσει, ένωθε το κεφάλι του άδειο, απαλλαγμένο από έγνοιες και σκέψεις, ένα απόλυτο κενό στη μνήμη του... Έπειτα, ξεχύθηκε στους δρόμους κι άρχισε να περιπλανιέται στα σοκάκια της Αθήνας. Παρατηρούσε, ρουφούσε αχόρταγα κάθε εικόνα! Τώρα πια τα πράγματα δεν τα έβλεπε τόσο όμορφα, αγγελικά πλασμένα. Άρχισε να παρατηρεί, να προσέχει τους ανθρώπους.....

Όλοι ήταν βιαστικοί, σκυθρωποί σαν σκιές αδιόρατες, περαστικές από τον κόσμο τούτο.

Ο καθένας ενδιαφερόταν για τα δικά του προβλήματα, τις δικές του συμφορές, δε νοιαζόταν για κανέναν άλλον. Τότε άρχισε να δίνει σημασία σε κάθε μικρή λεπτομέρεια κι είδε..... πείνα, φτώχεια, αρρώστιες.

Έπειτα, βύθισε το βλέμμα του στα σπίτια που ήταν χαμηλά και πρόχειρα φτιαγμένα, ίσως λίγο καταθλιπτικά, αλλά τα διάσπαρτα λουλούδια προσέδιδαν μια χαρούμενη νότα μες τη γενική θλίψη. Ω, μα τι ειρωνεία της τύχης ! Ο ίδιος νόμιζε ότι ήταν ο μόνος με προβλήματα κι ότι τα δικά του ήταν μεγάλα, άλυτα κι ανυπέβλητα. Κι όμως αυτοί οι άνθρωποι αν και είχαν μεγαλύτερα συμφορές απ' αυτόν, συνέχιζαν να παλεύουν...να ελπίζουν, γιατί η ελπίδα πάντα θα υπάρχει και θα κυριεύει τις καρδιές των ανθρώπων. Κι ακόμα είδε πρόσωπα χαμογελαστά, μάτια σπινθηροβόλα και πρόσωπα παιδιών ευτυχισμένα.

Αργότερα, είχε ήδη αρχίσει να νυχτώνει και το σούρουπο είχε απλώσει το μενεξεδί του πέπλο πάνω από την πόλη. Ο Αναστάσης έφυγε από τη φτωχογειτονιά, έστριψε σε μια τροφή και βρέθηκε σε μια συνοικία πλουσίων. Περιεργαζόταν κάθε τι που έβλεπε, κτίρια ψηλά, γκριζα, πολυτελείας, απρόσωπα.

Ύστερα προσήλωσε τα μάτια του στους ανθρώπους που στο βλέμμα τους έβρισκε κάτι ψεύτικο, προσποιητό, δήθεν ευτυχισμένο! Κι όμως οι άνθρωποι αυτοί ήταν αδειανοί... δίχως συναισθήματα, δυστυχισμένοι.

Τι κι αν είχαν επαύλει, στην ουσία δεν είχαν τίποτα , γιατί πλούσιος δεν είναι αυτός που έχει υλικά αγαθά.

Η νύχτα είχε θροναστεί για τα καλά πάγω από την πόλη . Ο Αναστάσης αποφάσισε να γυρίσει σπίτι. Ανέβηκε στο λεωφορείο και σε λίγο είχε φτάσει έξω από το μικρό του μοναχικό διαμέρισμα. Άλλαξε ρούχα και κάθισε στην κουζίνα να φάει και να ξεπαυστεί από την κόουραση, μα κυρίως από την ένταση της μέρας. Μια αίσθηση αδιόρατης πικρίας και μελαγχολίας τον είχε κυριεύσει. Κοίταξε έξω από το παράθυρο της κουζίνας κι είδε τ' ολόγιομο φεγγάρι που τ' ασημένιο του φως έλουζε την κουζίνα με τρόπο περίεργο, δημιουργώντας μια ατμόσφαιρα μυστηριακή. Το φεγγάρι ήταν χλωμό σαν να συμμερίζονταν την θλίψη, την αγωνία, ίσως και το φόβο του Αναστάση για το μέλλον. Δεν ήξερε ούτε ο ίδιος τι τον έθλιβε περισσότερο, το ό,τι αντίκρισε σήμερα ή το ότι δεν είχε δουλειά; Αναρωτιόταν «Χωρίς δουλειά τι θ' απογίνω;» και συλλογιζόταν «Τα χρήματα τελειώνουν και πρέπει να βρω επειγόντως δουλειά.» Καθώς αυτά τριβέλιζαν το μυαλό

του, ένιωθε ότι βρισκόταν σ' αδιέξοδο και κάθε μέρα κοιμόταν και ξυπνούσε με τον ίδιο φόβο, το ίδιο μούδιασμα «Θα βρω δουλειά, θα σταθώ τυχερός; Η ανεργία ολοένα και αυξάνεται και μαστίζει τους νέους.»

Αυτά συλλογιζόταν μέχρι τότε, ώσπου μια ιδέα καρφώθηκε στο μυαλό του: «Άραγε, ποια η αξία των χρημάτων; Τι κι αν έχω χρήματα, θα έχω ευτυχία;» κι αυτό το ερώτημα του κυριεύσε το μυαλό. Και ξάφνου... κάτι σαν εσωτερική λάμψη άστραψε μέσα του και φωτίστηκαν τα μάτια του. «Αφού άνθρωποι πιο βασανισμένοι από μένα προσπαθούν και τα καταφέρνουν, έτσι κι εγώ θα συνεχίσω να ψάχνω για δουλειά. Όμως πάντα θα το θυμάμαι: τα χρήματα δεν έκαναν ποτέ κανέναν ευτυχισμένο.» Αυτά μονολόγησε κι έπεσε για ύπνο με ξεκάθαρο μυαλό, πλημμυρισμένο από φως.

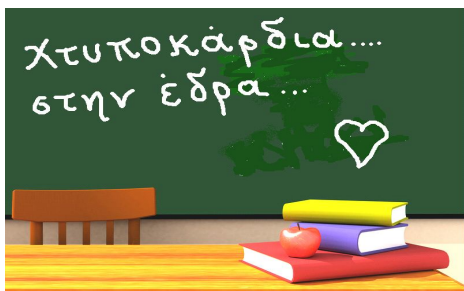
Το επόμενο πρωί ξύπνησε ευδιάθετος, χαρούμενος! Έβλεπε τον κόσμο μ' άλλη ματιά... ρεαλιστική. Ήξερε τις δυσκολίες, όμως αντιμετώπιζε με χαμόγελο τη ζωή. Έτσι, ντύθηκε, πήρε και πάλι το λεωφορείο και κίνησε να πάει στο «Γραφείον Ευρέσεως Εργασίας». Αυτή τη φορά μπορούσε να διακρίνει ξεκάθαρα τα βράσανα του κόσμου, έβλεπε όμως και τις χαρές της ζωής. Γρήγορα έφτασε στον προορισμό του κι ανέβηκε με ταχύτητα τις γνώριμες σκάλες. Άνοιξε την πόρτα του γραφείου μ' αυτοπεποίθηση και ζήτησε μια αποφασιστικότητα από τη δακτυλογράφο να δει τον κύριο Διευθυντή. Εκείνη τότε του απάντησε λέγοντας τη γνωστή φράση: «Παρακαλώ περιμένετε. Ο κύριος Διευθυντής είναι απασχολημένος» και συνέχισε ατάραχη, σχεδόν κυνική το γράψιμο. Ο Αναστάσης περίμενε πολύ, εξέτασε σχολαστικά το χώρο που έμοιαζε με ιατρική αίθουσα, γκρίζα και μουντή δίχως ένα στολίδι. Ωσπου ο Αναστάσης δεν άντεξε και ανακοίνωσε στην γραμματέα: «Δεν πειράζει που ο κύριος Διευθυντής είναι απασχολημένος, θα περάσω αύριο, μεθαύριο...»

Και πράγματι έτσι έγινε, ο Αναστάσης πήγαινε εκεί κάθε μέρα πρωί-πρωί, ώσπου κάποτε επιτέλους ο Διευθυντής τον δέχτηκε και μάλιστα κατόρθωσε να του βρει δουλειά! Αυτή η ανακοίνωση ακούστηκε σαν μήνυμα σωτηρίας στ' αυτιά του! Ήταν πράγματι η πιο ευτυχισμένη μέρα στη ζωή του. Από τότε, ο Αναστάσης πήγαινε με χαρά και όρεξη στη δουλειά του, παίρνοντας πάντοτε μαζί τη ρεαλιστική ματιά του και κουβαλώντας στην ψυχή του ένα από τα μεγαλύτερα μαθήματα που πήρε: «Με την επιμονή, την υπομονή και την ελπίδα μπορείς να καταφέρεις τα πάντα! Ο Αναστάσης συνάντησε πολλές δυσκολίες στη ζωή του, όμως πάντοτε ψέλλιζε αυτό που είχε διδαχτεί μ' έναν αρκετά οδυνηρό τρόπο και πάντοτε -σχεδόν πάντοτε- ξεπερνούσε τις δυσκολίες!

Η αποτυχία είναι η μητέρα της επιτυχίας!

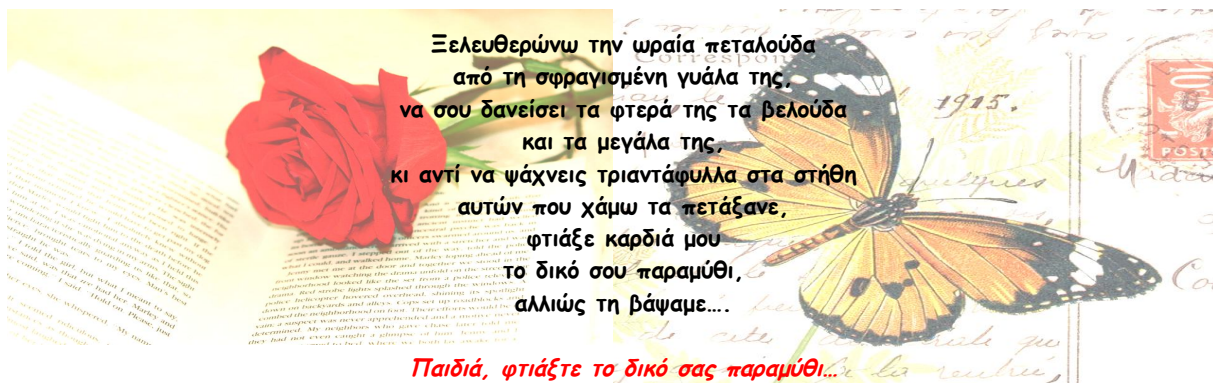
(Μαρία Τσαπραλή, Β4)

ΧΤΥΠΟΚΑΡΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΔΡΑ... ΤΗΣ κ. ΓΑΡΩΝΙΔΟΥ

Άλλη μια σχολική χρονιά έφτασε στο τέλος της και τα συναισθήματα είναι ανάμεικτα: ανακούφιση και χαρά γιατί επιτέλους θα ξεκουραστούμε και θα αράξουμε στις παραλίες, προβληματισμός για εμάς τους δασκάλους αν καταφέραμε να δώσουμε στους μαθητές μας αυτά που έπρεπε να δώσουμε και συγκίνηση για τα παιδιά της Γ' Γυμνασίου που μετά από τρία χρόνια που τα είχαμε κοντά μας ανοίγουν τα φτερά τους για να πετάξουν στην επόμενη βαθμίδα της εκπαίδευσης, το Λύκειο. Κάθε φορά που συμβαίνει αυτό, εμείς που μένουμε πίσω αναρωτιόμαστε: Μα πότε πέρασαν τρία ολόκληρα χρόνια;

Θα ήθελα να πω σε όλους σας παιδιά, σ' εσάς που φεύγετε και σ' εσάς που μένετε ένα μεγάλο **ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ** γιατί μαζί σας μπόρεσα και μπορώ να ονειρευτώ ένα καλύτερο αύριο, έναν καλύτερο κόσμο, και θα ήθελα να ευχηθώ **Καλό Καλοκαίρι** σε όλους σας κλέβοντας λίγους στίχους από ένα αγαπημένο μου τραγούδι:

**Παιδιά, φτιάξτε το δικό σας παραμύθι...
ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!!!!!! Με πολλή αγάπη, Γαρωνίδου Σταυρούλα**